

ספרי' - אוצר החסידים - ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
שלישי

היכל
תשיעי

דבר מלכות

נח

שיחות קודש

מאת

כבוד קדושת

אדמו"ר מלך המשיח מנחם מענדל שליט"א

שני אורסא הן

מליובאוויטש

יוצא לאור על ידי מערכת
„אוצר החסידים“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות ששים וחמש לבריאה

ה' תהא שנת סגולות המשיח

שנת הק"ד לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

משיחות ש"פ נח, ד' מר-חשון ה'תשנ"ב

שבוע חוזרים ונשנים אותם שבעה ימים, מיום ראשון עד יום השבת, שבעת ימי ההיקף הכוללים כל המשך הזמן.

ומזה מובן שגם, "שבת נח" היא שבת כללית - להיותה השבת הראשונה שבה נשלמת העבודה דששת ימי המעשה שבה (ויכולו השמים והארץ וכל צבאם⁸) דשבוע הראשון, שכולל כל השבועות שבמשך השנה, ולכן מודגש בה כללות ענין השבת שענינו מנוחה, "נח", "ניחא דרוחא". שבתה כאדם השובת ממלאכתו.

ונמצא, ששבת בראשית כוללת העבודה דכל ימי השבוע (בכל השנה) כפי שהיא "בכח", ושבת פרשת נח (לאחרי העבודה בפועל במשך ששת ימי המעשה) כוללת ומהווה "אבן הבוחן" לעבודה דכל ימי השבוע (בכל השנה) כפי שהיא "בפועל"⁹.

ב. ויש לבאר הקשר והשייכות גם לתוכנה של פרשת השבוע¹⁰:

מהענינים המשותפים לפרשיות בראשית ונח (שבהם מודגשת ההוספה והמעלה שבפרשת נח לגבי פרשת בראשית) - בריאת וקיום העולם: בפרשת בראשית מסופר אודות בריאת

א. שבת פרשת נח היא שבת כללית, להיותה השבת הראשונה שבה נשלמת העבודה דששת ימי המעשה שלאחרי שבת בראשית (סיום וחזרת מועדי חודש תשרי, שלאח"כ מתחילה עיקר העבודה בעולם, שמים וארץ וכל צבאם) - כמודגש בשם הפרשה: "נח", מלשון מנוחה, "ניחא דרוחא", שהוא בחינת שבתה כאדם השובת ממלאכתו, וכמ"ש וישבות ביום השביעי ותרגומו ונח ביומא שביעאה¹¹, היינו, שבשם הפרשה מודגש כללות ענינו של יום השבת.

וההסברה בזה:

מהטעמים לכך ש"שבת בראשית" היא שבת כללית, כפתגם רבותינו נשיאינו¹², ווי' מ'שטעלט זיך שבת בראשית אזוי גייט אַ גאַנץ יאָר" (ההנחה דשבת בראשית נמשכת בכל השנה) - כיון ש"מיני' מתברכין כולהו יומין"¹³, כל ימי השבוע הראשון לעבודה בפועל בעולם, שבו כלולים גם ימי השבוע דכל השבועות שבמשך השנה¹⁴, שהרי בכל

(1) תו"א ריש פרשתנו.

(2) בראשית ב, ב.

(3) ובפרשיות יתרה: "נח נח" ב"פ, "ניחא לעליונים ניחא לתחתונים", שהם ב' בחינות בשבת, שבת תתאה (ניחא תתאית*) ושבת עלאה (ניחא דעילאית*) - תו"א שם.

(4) ראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 43 (לעיל ע' 1).

וש"ב.

(5) זח"ב סג, ב, פח, א.

(6) ויש לומר, שנוגע גם לשנים שלאח"כ, כיון ש"שנה" הוא מלשון שונה, שבה חוזרים ונשנים אותם ענינים שהיו בשנה שלפניו, הכוללים כל השינויים (שנה מלשון שינוי) שבכללות הזמן.

(*) לשון רבים, שהם כוללים ריבוי דרגות עד א"ס, אלא שבכללות נחלקים לב' מדרגות, שבת תתאה ושבת עלאה.

(7) שלכן, "אנו מונין היום יום ראשון בשבת יום שני כו' עד יום השבת", אף ש"כבר עברו רבבות ימים משי"ב עד עתה" (לקו"ת שה"ש כה, סע"א. ובכ"מ).

(8) בראשית ב, א.

(9) ע"ד ובדוגמת החילוק שבין השבת שלפני הבריאה להשבת שבסיום וגמר הבריאה (ראה גם סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 20-21. וש"נ).

(10) נוסף על האמור לעיל בנוגע לשם הפרשה - "נח".

התחתון שאין תחתון למטה ממנו, נעשה „נייחא דרוחא“, שנשלם רצונו של הקב"ה בבריאת העולם, שנתאוה הקב"ה להיות לו ית' דירה בתחתונים²⁰.

ובסגנון אחר: בפרשת בראשית מודגש בעיקר מעמד ומצב העולם כפי שהוא מצד הכוונה העליונה („בכח“), ובפרשת נח מודגש בעיקר מעמד ומצב העולם כפי שהוא מצד עבודת האדם („בפועל“), שגם בעולם התחתון שאין תחתון למטה ממנו (ועד לתכלית הירידה ד„מלאה הארץ חמס“²¹), נעשה מעמד ומצב של בירור וזיכוך (ועד לטהרה²²) - „עולם חדש ראה“²³.

ג. ובעומק יותר - שע"י העבודה בפועל (בפרשת נח) ניתוסף עילוי גדול יותר לגבי המעמד ומצב שמצד הבריאה (בפרשת בראשית), כמרומו בסיימה וחותמה של פרשת בראשית אודות מעלתו של נח, „ונח מצא חן בעיני הוי“:

בבריאת העולם כתיב „בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ“, ל"ב פעמים אלקים נאמר במעשה בראשית²⁴ - כיון שבריאת העולם היא ע"י שם אלקים, שפירושו „בעל היכולת ובעל הכחות כולם“²⁵, שקאי על דרגת האלקות השייכת לעולם, „אלקים“

העולם, „בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ“¹¹, „אלה תולדות השמים והארץ בהבראם“¹², ובפרשת נח מסופר אודות ההבטחה (והשבועה¹³) על קיום העולם, „עוד כל ימי הארץ וגו' לא ישבותו“¹⁴, „וזאת אות הברית אשר אני נותן ביני וביניכם גו' לדורות עולם את קשתי נתיי בענן והיתה לאות ברית ביני ובין הארץ“¹⁵.

ומהחילוקים שביניהם¹⁶ - שבפרשת בראשית מדובר אודות שלימות העולם („עולם על מילואו נברא“¹⁷) כפי שהוא מצד בריאתו ע"י הקב"ה, ולכן, כשהעולם יורד ממדרגתו כפי שצ"ל מצד רצון הקב"ה לא יכול להיות קיום העולם, כמסופר בס"פ בראשית „וירא ה' כי רבה רעת האדם בארץ גו' וינחם ה' גו' ויאמר ה' אמתה וגו'“; ובפרשת נח מדובר אודות שלימות העולם כפי שהוא מצד עצמו, שגם כמצב ירוד ניתן כח לבירור וזיכוך העולם (ע"י התשובה), ולכן, „בענני ענן על הארץ (כשתעלה במחשבה לפני להביא חושך ואבדון לעולם) ונראתה הקשת בענן גו' וראיתי לזכור ברית עולם גו'“¹⁸, „שהו"ע הכריתת ברית עם נח“¹⁹, שע"י עבודתו בבירור וזיכוך העולם

(11) בראשית א, א.

(12) שם ב, ד.

(13) כמ"ש „לא אוסיף גו' ולא אוסיף“, „כפל

הדבר לשבועה“ (ח, כא ובפרש"י).

(14) שם, כב.

(15) שם ט, יב"ג.

(16) בהבא לקמן - ראה גם לקו"ש חט"ו ע"י 51 ואילך.

(17) ראה ב"ר פ"ב, ו. פ"ג, ג. פ"ד, ז.

(18) ט, יד"ט ובפרש"י.

(19) להעיר מהשייכות דנח לנשי, כמ"ש בפסוקי זכרונות דר"ה „וגם את נח בהבהה זכרת“ (ראה המשך תער"ב ח"א ע' תח).

(20) ראה תנחומא נשא טז. ועוד. תניא רפ"ו.

ובכ"מ.

(21) ו, יג.

(22) להעיר, שהמבול בא לטהר את העולם,

ע"ד ובדוגמת הטהרה דמקה ששעורה ארבעים סאה, ולכן ה' הגשם דהמבול במשך ארבעים יום (תו"א שם).

(23) ב"ר פרשתנו פ"ל, ח.

(24) ראה חז"ג רטז, סע"ב. ז"ח צד, ב. צו, ב.

ק"ב, ג.

(25) שו"ע או"ח סוס"ה. וראה טור וש"ע אדה"ו שם.

בגימטריא „הטבע“²⁶.

וגם מש"נ בהמשך הפרשה²⁷ „ביום עשות הוי' אלקים ארץ ושמים“ – ה"ז באופן ששם הוי' מתלבש ומתעלם בשם אלקים, היינו, שאף שכה ההתהוות הוא משם הוי' (הוי' לשון מהוה²⁸), מ"מ, ההתהוות בפועל היא ע"י ההתלבשות דשם הוי' בשם אלקים, ולכן, שם הוי' (כה ההתהוות) אינו מתגלה בהנבראים, והגילוי הוא משם אלקים בלבד.

והחידוש שע"י העבודה דנח – ש"מצא חן בעיני הוי'" – שע"י מתגלה בעולם (שנברא ע"י (ההתלבשות בשם אלקים) שם הוי' שלמעלה מהעולם²⁸, היינו, שבמצאות העולם כפי שנברא ע"י שם אלקים מתגלה שם הוי' (כמ"ש²⁹ „ואמת הוי' לעולם“), ועד שניכר בגלוי ש"הוי' הוא האלקים“³⁰, שגם הצמצום וההסתר (אלקים) הוא לאמיתו שם הוי', ע"י שהגילוי דשם הוי' מתגלה וחודר במציאות העולם שנברא ע"י שם אלקים, ואז נמשכת ומתגלה דרגא נעלית יותר בשם הוי'³¹ (הוי' דלעילא), ומוסיף והולך

בעילוי אחר עילוי, כמבואר בענין ז' פעמים הוי' הוא האלקים שאומרים בסיום וחותם תפלת נעילה דיום הכיפורים³².

ד. ויש לומר, שענין זה (שבעולם שנברא בשם אלקים מתגלה שם הוי') מרומז בתוכנה של פרשת נח אודות קיום העולם באופן ד"לא ישבותו", והברית ד"את קשתי נתתי בענן":

„לא ישבותו“ – כמבואר בכ"מ³³ שבהנהגת העולם באופן תמידי ללא שינוי והפסק, כמו השמש והירח והכוכבים וכל הגלגלים בסיבובם התמידי („לא ישבותו“), ניכר ומתגלה כח האי-סוף שלמעלה מהמדידה וההגבלה העולם (כיון שמצד המדידה וההגבלה העולם צ"ל שינוי והפסק) – „אני הוי' לא שנית“³⁴.

ו. את קשתי נתתי בענן – שה"קשת" היא מהשתקפות קרני השמש בהענן, היינו, שגם הענן העולה מן הארץ („ואד יעלה מן הארץ“³⁵) נעשה מזוהר עד שמשתקף בו האור ד"שמש הוי"³⁶.

(32) ראה סה"מ מלוקט ח"א ע' שטט. וש"נ.
(33) ראה עקידה פ' בא שער לה. הובא ונת' באוה"ת בראשית יח, ב ואילך. רד"ה החודש תרנ"ד. המשך תרס"ו ע' קנו. ועוד.

(34) מלאכי ג, ו.

(35) בראשית ב, ו.

(36) ויומתק יותר ע"פ פירוש המדרש (ב"ר פרשתנו פל"ה, ג) ש"קשתי" הוא „דבר שהוא מוקש לי“, שהוא דוגמא לכבודו ית', כמ"ש (יחזקאל א, כח) „כמראה הקשת אשר יהי' בענן ביום הגשם כן מראה הנוגה סביב הוא מראה דמות כבוד ה'" (וראה ספר הלקוטים (ד"א להצ"צ) ערך קשת (ע' רעת ואילך). וש"נ).

ועפ"י י"ל, שה"שמש הוי'" שב"קשת" כולל גם שם הוי' דלעילא, שגם הוא נמשך ומתגלה בעולם (בענן שעולה מן הארץ), וע"י נעשה הכריתת ברית על קיום העולם באופן ד"לא ישבותו", שבוה מתגלה התוקף ד"אני הוי' לא שנית", שעיקרו מצד שם הוי' דלעילא, כי,

(26) פרדס ש"ב פ"ב. ר"ח שער התשובה פ"ו. הנסמן בסה"מ מלוקט ח"ב ע' צג הערה 67.

(27) זח"ג רנז, סע"ב. פרדס ש"א פ"ט. ועוד.

(28) ובפרטיות יותר – לא רק שם הוי' ששייך לעולם (הפנימיות דשם אלקים), הוי' דלתתא, אלא גם שם הוי' שלמעלה מהעולם, הוי' דלעילא*.

(29) תהלים קיז, ב.

(30) ואתחנן ד, לה. לט. מ"א יח, לט.

(31) ומרומז בדין השלשון „הוי' הוא האלקים“ (ולא „אלקים הוא הוי'“), שלגבי דרגא נעלית יותר נחשב שם הוי' שבדרגא הקודמת כשם אלקים. – ובלשון הקבלה: הוי' הוא ז"א ואלקים הוא מלכות, וכש"א (הוי') עולה בעתיק, כאלקים יחשב (לקו"ת דרושי ש"ש סה, רע"ד – ממשנת חסידים סוף מס' יומא).

(*) ועפ"י יומתק מארז"ל שנח „עולם חדש ראה“ – חידוש ממש, מצד גילוי שם הוי' שלמעלה מהעולם.

האמיתית של כאו"א מישראל, שבכל מעמד ומצב (גם בהיותו בעולם ירוד) היה קשור ומאוחד עם אלקות, ולא עוד אלא שע"י עבודתו מברר ומוכך את העולם וממשיך ומגלה אלקות בעולם.

ויש לומר, שע"י נעשה ענין ההליכה גם בדרגת האלקות (כביכול), שמתגלה אמיתת הענין דאחדות הוי' – ש"הוי' הוא האלקים", שגם שם אלקים שקשור עם בריאת העולם, מציאותו האמיתית היא שם הוי' שלמעלה מהעולם.⁴²

*

ו. ע"פ האמור לעיל שבשבוע דפרשת נח כלולה העבודה דכל השנה כולה כפי שהיא בפועל, מובן, שיום הש"ק פרשת נח הוא הזמן המתאים לחשבון צדק של העבודה בפועל דהשנה החדשה שנמצאים כבר בתוכה⁴³ – לבחון כל פהמי עניני העבודה דששת ימי המעשה ודיום השבת⁴⁴ (הכוללים כל ימי השבוע דכל השנה), על מנת לתקן ולהשלים כל עניני העבודה בפועל בתכלית השלימות.

ויש לומר, שעשיית החשבון צדק בשבת פרשת נח על השבוע הראשון של העבודה בפועל, צ"ל באופן המתאים לתוכנה של העבודה בפועל – שעיקרה ותכליתה לגלות בעולם דרגת האלקות

וב' ענינים אלו קשורים זל"ז, שקיום העולם מודגש ע"י הקשת, כמ"ש, "זאת אות הברית אשר הקימותי ביני ובין כל בשר אשר על הארץ" – שבזה מרומז שבמציאותו של "כל בשר אשר על הארץ" ניכר ומתגלה כח הפועל שמחי' ומהוה אותו, שזהו"ע שם הוי', מלשון מהוה, ועד לשם הוי' שלמעלה מהעולם, הי' הוה ויהי' כאחד²⁷, שם העצם³⁷, ועד לכח העצמות שבהתהוות מאין ליש, ממהותו ועצמותו של המאציל ב"ה שמציאותו הוא מעצמותו ואינו עלול מאיזה עילה שקדמה לו ח"ו ולכן הוא לבדו בכחו ויכלתו לברוא יש מאין ואפס המוחלט ממש³⁸, שניכר בהיש הגשמי שמציאותו הוא היש האמיתי³⁹.

ה. ויש להוסיף, שהעילוי שנעשה ע"י העבודה בפועל (פרשת נח) לגבי המעמד ומצב שבהתחלת הבריאה (פרשת בראשית) – מרומז בפרשת לך לך שמתחילין לקרוא בתפלת מנחה דשבת פרשת נח, בסיום שבעת ימי ההיקף דהשבוע הראשון לעבודה בעולם:

"לך לך" מורה על הליכה אמיתית שהיא באין-ערוך למקומו (מעמדו ומצבו) הקודם⁴⁰, ועד שע"י מתגלית מעלתו האמיתית, כהפי' "אשר אראך", "אראה ואגלה אותך בעצמך"⁴¹.

והענין בזה – שע"י העבודה בפועל בעולם התחתון מתגלה מציאותו

(42) להעיר ממ"ש בהמשך הפרשה (יב, ז) "וירא הוי' אל אברם . . . ויבן שם מזבח להוי' גו'".

(43) לאחר סימונו של חודש תשרי, אותיות רשית (בעה"ט עקב יא, יב).

(44) ובפרט ביום השבת לאחר חצות, זמן המנחה, קרוב לסיומו של יום השבת.

(*) ובפרטיות יותר: "להוי' הנראה אליו", ולמעלה מזה, "להוי'" סתם (שם, ח) – שהם ב' מדרגות בשם הוי' (ס"ה תש"ב ע' 99 ואילך).

אמיתת ענין הא"ס ובל"ג הוא בהעצמות דוקא (ראה לקו"ש ח"ה ע' 98).

(37) כס"מ הל' ע"ז פ"ב ה"ז. פרדס שי"ט. מו"נ ח"א פס"א ואילך. עיקרים מאמר ב' פכ"ח.

(38) תניא אגה"ק ס"כ.

(39) ראה ביאורו"ז לאדהאמ"צ בשלח מג, ג. ועוד.

(40) ראה לקו"ש ח"כ ע' 58. וש"נ.

(41) תו"א ר"פ לך לך.

בלב⁵¹, וכהפס"ד בגמרא⁵² שע"י הרהור תשובה נעשה צדיק (ויתירה מזה: "צדיק גמור"⁵³), ה"ז מפני שההרהור תשובה שבלב הוא באופן שכולל (בכח) ההמשך שלאח"ז עד למעשה בפועל (שהוא העיקר).

וענין זה מודגש יותר בתשובה על ענינים שבין אדם לחבירו⁵⁴ (שבהם מודגשת יותר פעולת התורה בעולם) – ש"אינו נמחל לו לעולם עד שיתן לחבירו מה שהוא חייב לו וירצהו"⁵⁵, כמ"ש⁵⁶ "והשיב את הגזילה אשר גזל". ולדוגמא בגזילה בדקות, ש"נתן לו (שלום) ולא החזיר (שלום) . . . גזילת העני בבתים"⁵⁷, גם כשהסיבה שלא החזיר לו שלום היא מפני שהי' עסוק וטרוד בענין של מצוה⁵⁸ (ויתכן שבגלל זה לא הבחין בו), ובודאי שלא התכוון לפגוע בו ח"ו, מ"מ, כיון שבפועל היתה לחבירו נפילת הרוח⁵⁹, צריך לפייסו ולרצותו.

[ולהעיר, שענין זה יכול (וצריך) להיות גם ביום השבת, ובפרט שיום

שלמעלה מהעולם, הוי' הוא האלקים].

ולהעיר, שענין זה מודגש גם בעבודת התשובה⁴⁵ (לאחרי הקדמת החשבון-צדק) – "שובה ישראל עד הוי' אלקיך"⁴⁶, שהתשובה היא באופן שהוי' נעשה אלקיך⁴⁷, ועד לשלימות התשובה ביוהכ"פ שסימו וחותמו באמירת ז"פ "הוי' הוא האלקים", ובהתאם לכך, נעשה גם החשבון-צדק באופן נעלה יותר, כדלקמן. ז. ובהקדמה:

הכלל ש"כל ישראל בחזקת כשרות"⁴⁸ הוא (בעיקר) בנוגע להזולת (כפי שמצינו להלכה בנוגע לעדות וכיו"ב), אבל בנוגע לעצמו, אין לסמוך על ה"חזקת כשרות"⁴⁹, אלא צריך לבחון (מזמן לזמן) מעמדו ומצבו ע"י עשיית חשבון-צדק בנוגע לכל פרטי עניניו במחשבה דיבור ומעשה, ולקבל על עצמו לתקן ולהשלים הענינים הדורשים תיקון ושלימות, ועוד והוא העיקר, לתקנם ולהשלים במעשה בפועל, ש"המעשה הוא העיקר"⁵⁰.

והתיקון במעשה בפועל נוגע ושייך להתשובה עצמה – דאף ש"עיקר התשובה

(51) תניא פכ"ט. שם אגה"ק ס"י.

(52) קידושין מט, ב.

(53) אור זרוע סק"ב.

(54) ולהעיר, שעיקר עונש המבול הי' על ענינים שבין אדם לחבירו, כמארז"ל (פרש"י פרשתנו ו, יג) "לא נחתם גזר דינם אלא על הגזל".

(55) רמב"ם הל' תשובה פ"ב ה"ט.

(56) ויקרא ה, כג.

(57) ברכות ו, סע"ב.

(58) ובפרט ש"העוסק במצוה פטור מן המצוה" (סוכה כה, סע"א. ושל"א), וכידוע הטעם שמצד ההתכללות דכל המצוות, יש בכל מצוה מעין ודוגמת שאר המצוות (ראה לקו"ש חכ"ו ע' 237 הערה 64. ושל"א).

(59) וזה שאצלנו ישנה המצוה דהחזרת שלום (שלילת גזילה) מצד התכללות המצוות (כבהערה הקודמת), לא מהני לבטל נפילת הרוח דחבירו, כפשוט.

(45) להעיר מהשייכות לפרשת השבוע – ש"הטריחו בבנין זה (בנין התיבה) כדי שיראוהו אנשי דור המבול עוסק בה ק"כ שנה . . . אולי ישובו" (פרש"י פרשתנו ו, יד), ויתירה מזה, "כשהורידן הורידן ברחמים אם יחזרו יהיו גשמי ברכה" (שם ז, יב).

(46) הושע יד, ב.

(47) ובב' הפירושים שבה – ששם הוי' נמשך ומתגלה בשם אלקים, ויתירה מזה, ששם הוי' נעשה שם אלקים, ונמשך ומתגלה שם הוי' נעלה יותר (לקו"ת שבעה ערה 31).

(48) רמב"ם הל' קידושין פ"ב ה"ב. וראה גם הל' יסוה"ת ספ"ז.

(49) להעיר ממארז"ל "אל תאמין בעצמך כו" (אבות פ"ב מ"ד).

(50) אבות פ"א מ"ז.

ובהתאם להמשכה והגילוי דשם הוי' בשם אלקים, שנעשית בעבודה בפועל⁶² בפרשת נח.

ויש להוסיף, שענין זה נוגע גם לשלילת רגש של צער ומרירות כתוצאה מהחשבון-צדק (כשרואה שיש ענינים הצריכים תיקון) - כיון שנרגש אצלו בעיקר (לא החסרון שבענינים הפרטיים, אלא) תנועת ההתעלות לדרגא נעלית יותר, להמשיכה ולגלותה בעניניו הפרטיים, ובעומק יותר, שנרגש אצלו שכוונת הירידה למעמד ומצב הדורש תיקון היא בשביל השלימות שנעשית ע"י התשובה, שמתגלה בפועל⁶³ תוקף ההתקשרות של יהודי עם הקב"ה גם בהיותו במצב ירוד, ע"ד ובדוגמת השלימות דשם הוי' כשנמשך ומתגלה בפועל גם בהצמצום והירידה (בשם אלקים, ולכן, נעשה החשבון-צדק והתשובה מתוך רגש של שמחה⁶⁴ ותענוג⁶⁵).

השבת הוא זמן המוכשר ומסוגל ביותר להוסיף באהבת ישראל ואחדות ישראל⁶⁶, כפי שמצינו בהלכה לענין השתתפות בסעודה עם חבירו ביום השבת, ומודגש גם במנהג ישראל להכנסת אורחים ביום השבת⁶⁷.

וכיון שהחשבון-צדק הוא באופן שמפשפש בפרטי עניניו, ומשתדל ועוסק בתיקונם במעשה בפועל - הרי הוא (בשעת מעשה) במעמד ומצב של מדידה והגבלה, לפי ערך וביחס להמדידה וההגבלה דפרטי עניניו שמונה ועוסק בהתיקון שלהם, כל פרט ופרט לפי ענינו.

וישנו אופן נעלה יותר - שתמורת הפשפוש במעשיו ה"ה מתעלה לדרגא ועולם נעלה יותר, להיות מונה לגמרי בתפלה ותורה כו', ובדרך ממילא ידחו ויתבטלו הענינים הבלתי-רצויים, כיון שמעט אור דוחה הרבה חושך, ועאכ"כ הרבה אור; אבל לאידך, באופן זה לא מודגש התיקון והשלימות דהענינים הפרטיים, כיון שאינו מתעסק בהם.

והשלימות האמיתית היא בחיבור ב' המעלות גם יחד - שהחשבון-צדק התיקון והשלימות דהענינים הפרטיים ע"י ההתעסקות בהם, היא, מתוך תנועה של התעלות לדרגא נעלית יותר, להמשיכה ולגלותה בהמדידה וההגבלה דכל פרט ופרט לפי ענינו, שהי' באופן המתאים לדרגא העליונה - ע"ד ובדוגמת

62) לאחר וי' הנתינת-כח (בכח) דשבת שובה (שובה ישראל עד הוי' אלקיך) ודויה"כ* (שבסיומו מכריזים, "הוי' הוא האלקים" ז"פ).

63) משא"כ בצדיק ה"ז בכח ולא בפועל.

64) להעיר, שחג הסוכות, "זמן שמחתנו", נקרא "ראשון לחשבון עונות" (ויק"ר פ"ל, ז. טווא"ח סתפ"א), דיש לומר, שבוה מרומו גם שהחשבון צ"ל מתוך שמחה (וראה הערה הבאה).

65) ויש לומר, שענין זה מודגש בהחשבון-צדק והתשובה שבשבת פרשת נח יותר מאשר בהחשבון-צדק והתשובה דאלול ותשרי.

ומהטעמים לזה - בפשטות - שהחשבון-צדק

60) ובאופן ד, ויקהל משה", "עשה לך קהלות גדולות כו' בכל שבת ושבת" (יל"ש ר"פ ויקהל).

61) ויש לומר, שהטעם שצריך החיוב להכנסת אורחים הוא ביו"ט יותר מאשר בשבת (ראה תו"א ר"פ חיי"ש. ובכ"מ), הוא, לפי שהכנסת אורחים ביום השבת היא באופן שהאורח אינו מרגיש את עצמו כ, "אורח", אלא בשוה לבעל הבית, מצד גודל האהבה והאחדות שביניהם.

* וגם בשמח"צ ושמח"ת (הקליטה דכל עניני חג הסוכות שבו מתגלים עניני ר"ה ויוה"כ), שלפני הקפות מכריזים הפסוק "אתה הראת לדעת כי הוי' הוא האלקים", וג' פעמים (כמנהג חב"ד), בכל ג' הפעמים דהקפות, בליל שמע"צ, בליל וביום שמח"ת.

ובמיוחד פנימיות התורה⁷²) בתכלית השלימות, באופן של „אתדבקות רוחא ברוחא“⁷³, ב„יחוד נפלא שאין יחוד כמוהו“⁷⁴, ויתירה מזה, שכל מציאותו בטלה ומכוסה לגמרי בתורה, ע"ד ובדוגמת המעמד ומצב דלעתיד לבוא (ששייך ליום השבת, „ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים“⁷⁵), כמ"ש הרמב"ם בסיום וחותם ספרו⁷⁶ ש„באותו הזמן" יהי' לימוד התורה באופן ד„כמים (אין⁷⁷ מים אלא תורה“⁷⁸) לים מכסים”.

ויש להוסיף, שבשבת פרשת נח מודגשת ביותר התשובה בשמחה⁷⁹ – כיון שבאים זה-עתה מחודש תשרי, ה„מרובה במועדות“⁸⁰, שאין אומרים תחנון (מערב יוה"כ) עד סיומו של החודש⁸¹, וכשמתחילים לומר תחנון בחודש מר-

ח. וענין זה מודגש גם באופן העבודה דיום השבת – התוכן של (פרשת) נח, מנוחה ושבייתה דיום השבת:

ענינו של יום השבת – כמ"ש⁸², „ויום השביעי שבת להוי' אלקיך“, שנמשך ומתגלה שם הוי' בשם אלקים, וכמבואר בדרושי חסידות⁸³ בפירוש הכתובי „ויכל אלקים ביום השביעי“, ש„כלתה בחי' ומדרגת מדת הצמצום וההסתר דשם אלקים ונמשך התגלות שם הוי', שבת להוי'”.

וענין זה מודגש גם בהתשובה דיום השבת, „שבת אותיות תשב“⁸⁴ – שהתשובה דשבת היא תשובה עילאה⁸⁵ שהיא בשמחה רבה⁸⁶, כיון שאינה באופן של התעסקות עם שלילת ותיקון הענינים הבלתי-רצויים (תשובה תאה זומנה לפני יום השבת), אלא באופן של התעלות לדרגא געלית יותר⁸⁷, ע"י ההתעסקות בלימוד התורה⁸⁸ (נגלה תורה

וענין זה מודגש גם בהתשובה דיום השבת, „שבת אותיות תשב“⁸⁴ – שהתשובה דשבת היא תשובה עילאה⁸⁵ שהיא בשמחה רבה⁸⁶, כיון שאינה באופן של התעסקות עם שלילת ותיקון הענינים הבלתי-רצויים (תשובה תאה זומנה לפני יום השבת), אלא באופן של התעלות לדרגא געלית יותר⁸⁷, ע"י ההתעסקות בלימוד התורה⁸⁸ (נגלה תורה

72) להעיר מהנהגת הארז"ל ש„הי' מעיין ו' דרכים בהלכה כנגד ו' ימי המעשה, וא' ע"ד הסוד כנגד יום השבת“ (טעמי המצוות להרח"ו פ' ואתחנן), שמה מובן, שבימי המעשה הי' עיקר לימודו בנגלה, וביום השבת הי' עיקר לימודו בנסתר. וראה אג"ק אדמו"ר מהר"ש (ע' כו): „ביום הש"ק ב' שלישים בנסתר ושליש בנגלה”.

73) שם רפ"י.

74) תניא פ"ה.

75) תמיד בסופה.

76) ובהדגשה יתירה – בבואנו זה-עתה מסיום מחזור שמיני (והתחלת מחזור תשיעי) דלימוד הרמב"ם ע"י רבים מיראלי.

77) ב"ק יז, א. וש"נ.

78) להעיר משיעור היומי ברמב"ם (הל' ת"ת פ"ג ה"ט) – „דברי תורה נמשלו כמים”.

79) וגם השלימות דלימוד התורה שבתשובה עילאה („כמים לים מכסים“) מודגשת בפרשת נח – כיון שענין המבול למעליותא (כפי שהוא בתורה) מורה על השלימות ד„כמים לים מכסים“ (נתבאר בארוכה בלקו"ש ח"ל ע' 19 ואילך).

80) שו"ע אדה"א או"ח סתצ"ב ס"ב.

81) השלמה לשו"ע אדה"א (להר"נ מדובראונא) סקל"א ס"ה.

דאלול ותשרי, להיותו בסיום העבודה בפועל דכל השנה, עיקרו תיקון העבר (אף שהוא גם הכנה לשנה הבאה), משא"כ החשבון-צדק שבשבת פרשת נח, להיותו בסיום העבודה בפועל של השבוע הראשון שכולל (בכח) השבועות דכל השנה, עיקרו קבלה על להבא בנוגע לעבודה בפועל שתהי' במשך השבועות הבאים.

66) יתרו כ, יז"ד.

67) לקו"ת בהר מב, ג. בלק עב, א. ובכ"מ.

68) תניא אגה"ת ספ"י.

69) שם ספ"א.

70) ראה לקו"ת בלק שם: „בחול . . שם אלקים . . מסתיר . . לכן צ"ל הצעקה בתפלה לצאת מן ההסתר . . אבל בשבת כתיב ויכל אלקים . . יוצאים מבחי' ההסתר . . אין שייך צעקה, רק אדרבה, ההתענגות בה' מן הגילוי שמתגלה בשבת”.

71) „תשובה עילאה היא דיתעסק באורייתא בדחילו ורחימו“ (שם ספ"ח).

ושלימות, "מעשינו ועבודתינו" דכלל ישראל שעומדים מוכנים להגאולה, וכיון שכן, גם התיקון והשלימות דהפרט היא בנקל יותר, ומתוך שמחה, בידעו שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה.

ובסגנון אחר: כללות בנ"י שהם, "קומה אחת שלימה"⁸⁴ נמצאים במעמד ומצב דאדם שלם בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו, הן ברוחניות (רמ"ח מ"ע ושס"ה מל"ת) והן בגשמיות, והחסרון דהפרט הוא כמו מיחוש או חולי קל וחיצוני באבר פרטי שתיקונו ע"י רפואה קלה ומהירה, כמ"ש⁸⁵, "ורפא ירפא", "שניתנה רשות (וכח) לרופא לרפאות"⁸⁶, כולל ובמיוחד הרפואה שע"י התשובה, "גדולה תשובה שמביאה רפואה לעולם"⁸⁷, ועד לשלימות הרפואה שהיא (לא רק מכאן ולהבא, אלא) עוקרת את החולי מלמפרע⁸⁸.

ואם הדברים אמורים בזמנו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין, על אחת כמה וכמה לאחר שיעברו כמה עשיריות שנים, יותר מארבעים שנה ש"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"⁸⁹.

ועאכ"כ בשנה זו - ה'תשנ"ב - שהר"ת שלה (לאחרי ובהוספה לשנה שלפני, ה'תנש"א, ה' תהא שנת נפלאות אראנו), "ה' תהא שנת נפלאות בה", "נפלאות בכלל", "בכל מכל כל"⁹⁰.

חשון (לאחרי ר"ח) אין רגילים עדיין באמירת תחנון (ובעומק יותר - שנמשכת עדיין השפעת המועדים⁸²), ולכן, מודגשת יותר השמחה שבעבודת התשובה (גם בתשובה תתאה שלפני השבת).

ט. והדגשה יתירה בכהנ"ל - בנוגע לחשבון-צדק בשבת פרשת נח בשנה זו: ובהקדמה - שכיון שהעיד כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שכבר סיימו כל עניני העבודה, כולל גם חצוצות הכפתורים, ועומדים מוכנים, "עמדו הכן כולכם" לקבל פני משיח צדקנו, הרי, מסקנת החשבון-צדק (חשבון-צדק דייקא, חשבון אמיתי) שעושים בימינו אלו, היא, שתיכף ומיד ממש צריכה לבוא הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש!

ובפרטיות יותר:

גם כשידע איניש בנפשו מעמדו ומצבו שיש אצלו ענינים הצריכים תיקון, אין זה בסתירה ח"ו לעדותו של נשיא דורנו שכבר נשלמה העבודה ועומדים מוכנים לקבל פני משיח צדקנו, כי, העבודה דכללות בנ"י במשך כל הדורות שצריכה להיות בזמן הגלות כדי לבוא להשלימות דהגאולה (שתלוי, "במעשינו ועבודתנו (ד)כל זמן משך הגלות"⁸³) - נסתיימה ונשלמה, ואין ביאור והסבר כלל על עיכוב הגאולה, ולכן, גם אם חסר בעבודתו של הפרט במשך הזמן שמתעכבת הגאולה מאיזו סיבה שתהי', ה"ז ענין פרטי שבדאי צריך לתקנו ולהשלימו, אבל, אין זה גורע ח"ו בגמר

(84) לקו"ת ר"פ נצבים. ובכ"מ.

(85) משפטים כא, יט.

(86) ברכות ס, סע"א. וש"נ.

(87) יומא פו, סע"א.

(88) ראה צפע"נ לרמב"ם הל' תשובה פ"ב ה"ב. ועוד.

(89) תבוא כט, ג.

(90) ראה ב"ב טז, סע"ב ואילך.

(82) ובפרט לפני ד' מרחשון - ש"ה' דומה להם כאילו הם עדיין בארץ ישראל עסוקים בעניני הרגל" (ש"ך חו"מ סמ"ג סקמ"ז).
(83) תניא רפ"ז.

ענני שמיא¹⁰⁰ - הרי בודאי ובודאי שכבר כלו כל הקיצין, וכבר עשו תשובה, ועכשיו אין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו!

*

י. בהמשך להמדובר לעיל אודות חשבון-צדק, ובמיוחד בקשר ובשייכות להגאולה - יש לעורר ע"ד הוספה בוהירות והידור בקידוש לבנה, ששייך ביותר לתוכן הענינים האמורים לעיל, כדלקמן.

ובהקדמה:

קיום העולם באופן ש"יום ולילה לא ישובתו" (לאחרי המבול¹⁰¹) תלוי במהלך החמה והלבנה, שמהלכים בקביעות

(100) ויש לבאר הדיוק ד"ענני שמיא" - שאף שהעננים באים מן הארץ ("ואד יעלה מן הארץ"), מ"מ, נעשים "ענני שמיא", ע"ד ובודגמת ענין ה"קשת", שנעשה מהשתקפות קרני השמש בעננים (כנ"ל ס"ד). - ולהעיר מהשייכות ד"קשת" להגאולה, כדאיתא בוהר (פרשתנו עב, ב) "כד יפקון ישראל מן גלותא ומינא האי קשת לאתקשטא . . בגוונא נהירין". . . וכדין צפי לי' למשיח, מנלן, דכתיב וראיתי' לזכור ברית עולם . . ידבר קב"ה להאי ברית דאיהו בגלותא ויקים לה מעפרא, הה"ד ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם" (וראה ד"ה את קשתי נתתי בענן תרנ"ד).

(101) משא"כ קודם המבול שהי' יכול להיות הפסק ושינוי, כבזמן המבול, ש"לא שמשו המזלות ולא ניכר בין יום ובין לילה" (פרש"י עה"פ).

(*) ומ"ש "לדרת עולם", נכתב חסר, שיש דורות שלא הוצרכו לאות לפי שצדיקים גמורים היו" (פרש"י ט, יב) - קאי על קשת ע"ד הרגיל שהיא סימן ש"לא יהי' עוד מבול" (כפשטות הכתוב), ובשלון הזהר "דאתחזי"א בגוונא חשוכין מתחזיא לדוכנא דלא ייתי מבול".

(**) ומסיים, "ואד הוא דכתיב (בהפסטה) דפרשת נח) אשר נשבעתי מעבור מי נח עוד על הארץ כן נשבעתי מקצוף עליך ומגער בך".

(בגמטריא "קבץ"⁹¹), שכולל כל הענינים כולם⁹² (נוסף לכך שהאות ב' היא אות השימוש לכל הענינים), ולכל לראש ובעיקר ה"נפלאות" להגאולה האמיתית והשלימה, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"⁹³.

ובפרט לאחר שכבר נשלם החודש הראשון של השנה, "תשרי", אותיות "רשית"⁹⁴, שכולל כל השנה כולה, ועומדים ביום השבת הראשון לשלימות העבודה בעולם, שבו מודגש כללות ענין השבת שקשור עם הגאולה, ובפרט יום השבת לאחר חצות, הזמן דסעודה שלישית הקשורה עם יעקב, שלישי שבאבות, כנגד גאולה השלישית וביהמ"ק השלישי⁹⁵ (ביום השלישי יקימו ונחי לפניו"⁹⁶), ומתכווננים להקריאה בתורה: "לך לך גו' אל הארץ אשר אראך", ציווי ונתינת-כח לכאור"א מישאל וכלל ישראל (ע"י אברהם, היהודי הראשון, "אחד הי' אברהם"⁹⁷) ללכת מהגלות אל הגאולה, ובאופן של הליכה כפולה ("לך לך"⁹⁸) שרומז גם על מהירות ההליכה, שהשלימות בזה היא באופן ד"ארו" עם

(91) ראה חידושי חת"ס שם.

(92) כולל גם הפיכת הענינים הבלתי-רצויים שנרמזים בתיבת "כל" (ראה המשך תער"ב ח"א פ"צ) - ע"י החשבון-צדק והתשובה.

(93) מיכה ז, טו.

(94) כנ"ל הערה 43.

(95) ראה לקו"ש חט"ו ע' 231. וש"נ.

(96) הושע ו, ב ובמפרשים.

(97) יחזקאל לג, כד.

(98) להעיר מהשייכות דכפל לגאולה, כדרשת חז"ל (יל"ש ר"פ לך לך. ועוד), "חמש אותיות נכפלו וכולן לשון גאולה" (וראה ד"ה לך לך לך תרכ"ו, תר"ל. ועוד). - ועפ"ז י"ל שגם הכפל ד"נח נח" (ששייך גם להכפל דשבת, כנ"ל הערה 3) רומז על הגאולה.

(99) דניאל ז, יג.

„שמלכותו נמשל ללבנה¹⁰⁷, ועתיד להתחדש כמותה, וכנסת ישראל תחזור להתדבק בבעלה שהוא הקב"ה דוגמת הלבנה המתחדשת עם החמה, שנאמר¹⁰⁸ שמש ומגן ה', ולכן עושין שמחות רקודין בקידוש החודש דוגמת שמחת נישואין¹⁰⁹."

יא. ובעומק יותר - בסגנון דתורת הקבלה והחסידות¹¹⁰:

לבנה - קאי על ספירת המלכות, ש"לית לה מגרמה כלום"¹¹¹, ומקבלת אורה מהחמה, בחי' ז"א, „שמש הוי", שממנו נמשך הגילוי בשם אלקים, „שמש ומגן הוי" אלקים". ועפ"ז, השינויים באור הלבנה באופן קבלת אור החמה מורים על אופן ההמשכה והגילוי דשם הוי' בשם אלקים, ולעתיד לבוא, שתתמלא פגימת הלבנה, ולא יהי' בה שום מיצוט ויהי' אור הלבנה כאור החמה¹¹², יהי' שלימות היתוד¹¹³ והגילוי דשם הוי' בשם אלקים, „הוי' הוא האלקים".

ויש לומר, שב"קידוש לבנה" (לאחרי שהולכת ומתמעטת ותוורת ומתחדשת) נרמז כללות מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות (מיצוט הלבנה) שע"ז באים

ובתמידות כפי שקבע הקב"ה בתחלת בריאתם, כמ"ש¹⁰² „יהי מאורות ברקיע השמים להבדיל בין היום ובין הלילה. . . ולמועדים¹⁰³ ולימים ושנים", וכפי שאומרים בברכת קידוש לבנה: „חוק וזמן נתן להם שלא ישנו את תפקידם"¹⁰⁴, „חוק הוא דבר קבוע לשמש ביום ולירח בלילה, וזמן נתן להם דהיינו זמן סיבוב גלגל הלבנה בכ"ט י"ב תשצ"ג, וסיבוב גלגל החמה בשס"ה יום ורביע"¹⁰⁵, כולל ובמיוחד הסדר הקבוע דחידוש הלבנה, שאינה במילואה כל ימי החודש, אלא באמצע החודש, והולכת ומתמעטת עד שנעלמת לגמרי, ואח"כ חוזרת ומתחדשת - שעל זה מברכים הברכה המיוחדת דקידוש החודש.

וביאור גודל העילוי דקידוש לבנה, כמארז¹⁰⁴ „כל המברך על החודש בזמנו כאילו מקבל פני שכינה", וכמו שאומרים בברכת קידוש הלבנה „אלמלי לא זכו ישראל אלא להקביל פני אביהם שבשמים פעם אחת בחודש דים. . . הלכך נימרינהו מעומד" - „לפי שישראל בגלותן אינן זוכין לראות פני שכינה ורחוקה מקבלתה, אבל חידוש הלבנה הוא סימן לישראל שהם עתידים להתחדש כמותה לפאר ליוצרם בקיבול פני שכינה. . . ולזה כשאנו מברכין על החודש בזמנו שהוא סימן שאנו עתידין להתחדש כמותה, הרי אנו כאילו מקבלין פני השכינה"¹⁰⁵, וזהו גם מהטעמים שאומרים בקידוש לבנה „דוד מלך ישראל חי וקיים"¹⁰⁶,

(107) „נמשל ללבנה שנאמר בו כסאו כשמש נגדי כירה יכון עולם" (פרש"י שם).

(108) תהלים פד, יב.

(109) רמ"א או"ח סתכ"ו ס"ב.

(110) ראה שעה"ת לאדהאמ"צ ח"ב (חינוך) כו, סע"ב ואילך. ועוד.

(111) זהר ח"א לג, ב. רמט, ב. ח"ב רטו, א. ועוד.

(112) כמ"ש בברכת קידוש לבנה.

(113) ראה לקוטי לוי"צ לוח"ג ע' שלג: „הג"פ שלום עליכם שאומרים בקידוש לבנה, א' התקשרות המשפיע ז"א אל המקבל מל' מלמעלה למטה, ב' התקשרות המקבל מל' אל המשפיע ז"א מלמעלה למטה, ג' חיבור ב' בחי' יחדיו, כמ"ש בלקו"ת סוד"ה ושמתי כדכד דרוה"ר ע"ש".

(102) בראשית א, יד.

(103) שעתידים ישראל להצטוות על המועדות והם נמנים למולד הלבנה (פרש"י עה"פ).

(104) סנהדרין מב, א.

(105) חדא"ג מהרש"א שם.

(106) ר"ה כה, א.

שבת¹¹⁹, „אם ליל מוצאי שבת הוא קודם י' בחודש . . אבל אם הוא אח"כ¹²⁰ אין ממתנין עד מוצאי שבת, שמא יהיו ב' לילות או ג' או ד' עננים ולא יראו הלבנה ויעבור הזמן”¹²¹, ובפרט במדינות שרגיל יותר שהשמים מכוסים בעננים, ובפרט בימות החורף¹²² – ונהרא נהרא ופשטי, ובכל מקום ומקום לפי ענינו (ובמקום שיש שאלה וספק יעשו כהוראת רב מורה-הוראה שעל אתר).

ועוד ועיקר – קידוש לבנה מתוך כוונה מיוחדת למהר ולזרו ולפעול תיכף ומיד ביאת דוד מלכא משיחא, ע"י ההוספה בדרישה ובקשה על הגאולה, כסיום וחותרם קידוש לבנה: „ובקשו את ה' אליהם ואת דוד מלכם אמן”.

יג. ויה"ר שעוד לפני קידוש הלבנה דחודש מרחשון – ובפרט בשנה זו שכיון שחשון וכסלו שניהם מלאים, ישנם שלשה חדשים שלמים (תשרי חשון כסלו) בהמשך אחד, שע"ז נעשית „חזקה” בהתחלת השנה על שלימות החדשים, שרומזת על השלימות דבנ"י ש„עתידיים להתחדש כמותה” – „יתקיים בנו מקרא שכתוב ובקשו את ה' אליהם ואת דוד מלכם אמן”, ביאת דוד מלכא משיחא תיכף ומיד ממש.

(119) שו"ע שם ס"ב.

(120) כמו בחודש זה, שמוצאי שבת (שלאחר ז')

ימים (למולד*) הוא ביום י"א בחודש.

(121) רמ"א שם.

(122) ראה הגהות כ"ק אדנ"ע ושער הכולל שם, שמטעם זה לא ה' הצ"צ מקפיד (בימות החורף) להמתין עד אחר ז' ימים. אבל פשוט שחילוק בזה באם דרים במדינה שכו"כ (מחדש החורף אינם מעוננים).

(*) ואולי אם אין מקפידים על זה ומברכים אחר ג' ימים (ראה גם הערה 122) – יכולים לברך במוצאי שבת זה, שהוא יום ד' בחודש.

להגאולה האמיתית והשלימה (חידוש הלבנה), שהכוונה בזה היא לעשות לו ית' דירה בתחתונים, שגם בעולם התחתון שאין תחתון ממנו בענין הסתר אורו ית', מצד בריאתו ע"י שם אלקים (ע"ד מיעוט ופגיומת הלבנה), יומשך ויתגלה אורו ית', שם הוי', שהוא שם העצם, שנעשה דירה לו ית', דירה לעצמותו¹¹⁴, ועי"ז נעשה „נייחא דרוחא”, כיון שנשלם רצונו של הקב"ה שנתאוה להיות לו דירה בתחתונים (כנ"ל ס"ב).

יב. עפ"ז מובן, שכשעושים חשבון צדק בסיומו של השבוע הראשון לעבודה בעולם בשנת ה'תשנ"ב, „הי' תהא שנת נפלאות בה”, ובאים למסקנא שאין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו (כנ"ל ס"ט) – צריך הדבר להתבטא בתוספת זהירות והידור בקידוש לבנה, שהם עתידים להתחדש כמותה”, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא, „דוד מלך ישראל חי וקיים”.

ובפרטיות יותר:

לכל לראש – להזהר ולהשתדל יותר בקידוש לבנה, בבגדים חשובים ונאים, ברחוב וברוב עם הדרת מלך¹¹⁵, גם באותם מקומות שעד עתה לא הקפידו על זה (לפי שדרים בין הגוים¹¹⁶), כולל גם הזהירות בנוגע להזמן דקידוש לבנה – שמצינו בזה חילוקי מנהגים: אחר ג' ימים למולד¹¹⁷, אחר ז' ימים למולד¹¹⁸, ובמוצאי

(114) ראה סה"מ מלוקט ח"ב ע' רמא. וש"נ.

(115) פרטי הדינים דקידוש לבנה – ראה

בשו"ע או"ח סת"כ, ובנ"כ שם.

(116) ראה מג"א שם סק"ד.

(117) ראה ט"ז שם סק"ג.

(118) שו"ע שם ס"ד. ובסידור אדנ"ע „עפ"י

הקבלה אין לקדש הלבנה עד אחר ז' ימים למולד” (וראה בארוכה הגהות כ"ק אדנ"ע (בסידור תורה אור רמא, א"ב. ובסידור עם דא"ח שכא, א"ב). שער הכולל פל"ג ס"ב. וש"נ).

„ושם נעשה לפניך . . . כמצות רצונך“,
כולל גם השלימות דקידוש לבנה באופן
שמקבלים פני שכינה - „יראה אל אלקים
בציון“¹²⁹, ויתירה מזה, „יראה גו' אל פני
האדון הו'“¹³⁰, כולל גם היחוד דשם הו'
ושם אלקים שמודגש בקידוש לבנה (כנ"ל
סי"א), „הו' הוא האלקים“, ובעילוי אחר
עילוי, ז"פ „הו' הוא האלקים“ שאומרים
בנעילת יוהכ"פ (לאחרי אמירת „שמע
ישראל הו' אלקינו הו' אחד“ פ"א,
ו„ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד“
ג"פ) - (כ"ק אדמו"ר שליט"א הכריז
בניגון המקובל: הו' הוא האלקים, הו'
הוא האלקים, הו' הוא האלקים, הו' הוא
האלקים, הו' הוא האלקים, לשנה הבאה
בירושלים!

(129) תהלים פד, ח.
(130) משפטים כג, יז.

ובפשטות - שתיכף ומיד מתקיים
הציווי שקורין תיכף בזמן המנחה: „לך לך
גו' אל הארץ אשר אראך“, לארצנו
הקדושה, כיון ש„לזרעך נתתי את הארץ
הזאת מנהר מצרים עד הנהר הגדול נהר
פרת את הקיני ואת הקניזי ואת הקדמוני
וגו'“¹²³, ארץ עשר אומות¹²⁴, ובארצנו
הקדושה עצמה - „הלוך ונסוע
הנגבה“¹²⁵, „לצד ירושלים . . . הר
המורי“¹²⁶, ושם גופא - „אל מקום
המזבח“¹²⁷, ש„מקומו מכוון ביותר“¹²⁸.

(123) טו, יח-יט.

(124) פרש"י עה"פ.

(125) יב, ט.

(126) פרש"י עה"פ.

(127) יג, ד.

(128) רמב"ם הל' ביהב"ח רפ"ב. - ושם: „והוא
המקום שבנה בו נח כשיצא מן התיבה“ (שבזה
מודגשת השייכות לפרשת נח).

